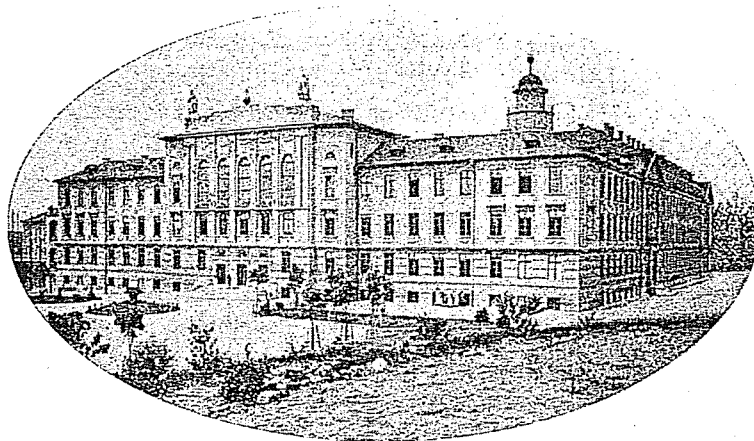

GÖDÖLLŐI PREMONTREI ÖREGDIÁKOK EGYESÜLETE

2000/2

*“...Ki tudja, hol kezdődik a jelen,
ki tudja, hol ér véget a múlt...”*

Louis Aragonnak ezekkel az elgondolkodtató verssoraival ajánlja Babó Elek “A Gödöllői Agrártudományi Egyetem építésének története” című, sok-sok évszámmal, névvel, rajzos és fényképes dokumentációval teli 157 oldalas könyvét, amely nagyon kis példányszámban 1986-ban készült az Egyetem nyomdájában. Az Aragon-idézettel jelzi a szerző, hogy ennek az építkezésnek története nem szorítható be a címlapon olvasható két évszám, 1945 és 1985 közé; ezért ismerteti ugyanolyan gondossággal, szintén rajzokkal és fényképekkel illusztrálva az 1923-tól 1928-ig tartó premontrei építkezés történetét is, melynek az eredménye az Egyetem központi épületének együttese.

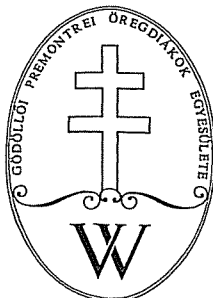
A Kossuth-rádió Benda Kálmán által szerkesztett “Olvastam valahol” sorozatának 1986. július 23-i beszélgetéséből megtudhatták az érdeklődő hallgatók, hogy az említett épületegyüttest a trianoni békeszerződés folytán iskoláitól megfosztott Jászóvári Premontrei Prépostság - Gödöllőre áttelepített tagjai számára - azokból a külföldi kölcsönökből építette fel, amelyeket a csonka országban megmaradt birtokaira vett fel. Ezeket az abaúji és zempléni birtokokat pedig a Rend a XIII. sz. elején IV. Bélától és öccsétől, a Muhi csatában halálosan megsebesített Kálmán hercegtől kapta. Ezért áll 1931 óta Kálmán herceg lovasszobra, Róna József remek alkotása az Egyetem főépülete előtt.

Az 1990-ben Gödöllőre visszatérő premontreiek azért, hogy ne zavarják meg az 1950 óta itt működő, újabb épületrészekkel és kollégiumokkal megnövelt Agráregyetem életét, gimnáziumukat az Egyetemtől átvett két melléképületben nyitották meg, s a kapott kárpótlási pénzekből ezeket továbbépítve tették alkalmassá az évről évre növekvő diáklétszám befogadására.

A Rend tagjainak és diákjainak az egykori, 27 000 m² beépített szintterületű épületegyüttes elvesztése feletti jogos bántódását némileg enyhítheti az, ha az Agráregyetem mostani utóda, a Szent István Egyetem - nevéhez méltóan - tudomásul veszi, hogy a premontreiktől átvett épületek révén “múltja az Árpád-korban kezdődik”! Sőt küldetése is hasonló - persze országos méretben - ahhoz, amiért Szent István és utódai a szerzetesrendeket betelepítették és támogatták:

“Cum scientia pro prosperitate ruris”

Gödöllő, 2000. október 23-án.

Fényi Ottó O. Praem.
a Gödöllői Premontrei Öregdiákok
Egyesületének elnöke

Gödöllői diáktársunk volt Czettler Antal, aki 1944-ben érettségizett. Ebben az évben két cikk is jelent meg róla illetve történész munkásságáról a Magyar Nemzetben. Ezekből készítettük az alábbi beszámolót. (Ezekon kívül további két, ez évi cikkben írt a lapban az 1940-es évek eseményeiről.)

„Sok minden voltam életemben, jogot végeztem, diplomata szerettem volna lenni, de mivel apámat a Grösz-perben elítélték, nem hogy diplomata nem lehettem, de jogászként sem dolgozhattam. Kubikoltam, bakelitot égettem, aztán fordítóvá, majd könyvtárossá léptem elő, végül az Elektromodul külkereskedelmi vállalatnál fejeztem be magyarországi pályámat 1968-ban. Az év tavaszán egy amerikai üzletember megkérdezte tőlem, szerintem hogyan oldódik meg a csehszlovákiai konfliktus, mire azt mondtam, hiába fogadkoznak, be fognak vonulni a szovjetek. Amikor 1968. augusztus 21-én tényleg bevonultak a szocialista országok tankjai, az illető nagy elismeréssel nyugtázta a nyilvánosság előtt, hogy én ezt már hónapokkal ezelőtt megmondtam. Ekkor figyelmeztetett jóindulatú párttag kolléganóm, hogy vigyázzak magamra. Svájcig meg sem álltam” – meséli Czettler Antal.

Svájcban szerencsésen alakultak a körülményei. A Paraszttszövetségben könyvtárosként dolgozott, itt rájöttek, hogy ért a joghoz. Felkérésre megírta „A svájci polgári törvénykönyv paraszti örökösödési joga” című könyvet. Ezután hazai vonatkozású írásokat is készített. Első cikke Magyarország német megszállásának harmincadik évfordulójára jelent meg egy svájci lapban. Később rendszeresen publikált Habsburg Ottó lapjában, a Zeitbühnben történelmi témákról. A Hanns Seidel Alapítvány számára készített összeállítást arról, hogy az immár puhává vált magyar diktatúrában milyen paragrafusok állnak szemben a helsinki alapelvekkel. Ezután a Müncheni Magyar Intézetnek kezdett dolgozni: „Az erdélyi fejedelmek külpolitikája a XVI-XVII. században”, „Teleki Pál és a magyar külpolitika, 1939-41” című könyvei és több tanulmánya jelent meg.

„A Magvető Könyvkiadó érdeklődését felkeltette a Teleki-könyv, pozitív szakvélemény alapján döntöttek a magyar kiadás mellett. A megjelenés után (ez három éve volt) barátaim kértek, hogy folytassam a munkát. Így született meg a mostani könyv, amely Bárdossy rövid miniszterelnöksége után Kállay Miklós és a magyar diplomácia külpolitikai erőfeszítéseit vizsgálja a német megszállásig. (A könyv címe: A mi kis élet-halál kérdéseink.)

Kállay nem vágyott a hatalomra, vonakodott elfogadni Horthy felkérését. Háromszor kérte magához Horthy, míg ráállt, hogy kötelességből menti, ami menthető. Miniszterelnöksége alatt, két totalitárius nagyhatalom árnyékában megteremtette a béke szigetét. Még előde döntése nyomán kénytelen volt elbúcsúztatni a szovjetek ellen induló hadsereget, de a doni katasztrófa után nem engedett magyar katonát külföldön harcolni. Kállay idején a kommunista párton kívül a többi párt működött, szabad volt a sajtó. Élénk volt a szellemi élet, filmek készültek, virágzott a könyvkiadás. Kállay tragédiája, hogy mindaz, ami ellen küzdött, végül bekövetkezett. Sokáig abban bízott, hogy Magyarországot az angolszász hatalmak fogják megszállni, diplomáciai erőfeszítései arra irányultak, hogy kiugorjunk a német szövetségből. Ám a történelem itt is bizonyította, hogy a kis népek nem igazán fontosak a nagyhatalmaknak.

Nem feledkezhetünk el arról, hogy a korszak két nagyformátumú politikusát, Teleki Pált és Kállay Miklóst Horthy választotta ki. Az, hogy nem lettünk „nyilas ország”, elsősorban Horthy érdeme. Amit Horthy szemére kell vetni: passzív maradt a vidéki zsidóság deportálása idején. A német megbízott megesküdtött Horthynak, hogy a zsidók új lakóhelyet kapnak, s életüket nem fenyegeti veszély. Amikor a haláltáborok létezése nyilvánvalóvá vált, Horthy megakadályozta a budapesti zsidók elhurcolását.” – vázolta a szerző könyveinek magyar kiadása előzményeit, valamint az általa leírt kor eseményeit.

Czettler Antal könyvének bemutatóján Pritz Pál, Szakály Sándor és Tőkéczi László is elismeréssel szólt munkájáról. A szerző John Lukaccsal és a nemrég elhunyt Gosztonyi Péterrel is sokat konzultált, a fiatal magyar történészek munkáját ma is igyekszik nyomon követni. Így érthető, hogy a történészek zárt szakmai köre is elfogadja munkásságát. Végül így fejezi be a beszélgetést:

„1990-ben a szabad demokratáknak szurkoltam, mert ők látszottak a kommunizmus legharcosabb ellenfeleinek: a rendőrök által megvert Demszky Gábor, a szamizdatos Rajk László, a Darabbérért meghurcolt Haraszti Miklós. Az MDF-ről az hírlett, hogy egy Pozsgay védőszárnya alatt szerveződő, baloldali társaság. Amikor Magyarországra jöttem, és Antall Józseffel találkoztam, már tisztábban láttam. Azóta sűrűn járok haza, s megpróbálok pontosan tájékozódni.”

(Osztoivits Ágnes: *Két birodalom árnyékában* című cikkéből idézett részletek)

Tőkéczi László a most megjelent „A mi kis élethalál kérdéseink” című könyvről így ír:

„Czettler Antal könyvének – ahogy korábbi, Teleki Pálról írt munkájának is – elsődleges érdeme az, hogy elvágott minden posztmarxista köteléket, s tudományos alapokra helyezte elemzéseit. A nemzetközi és belső politikai-társadalmi összefüggéseknek az akkori szereplők számára adott lehetséges motivációit s lépéskényszereit vizsgálta. S nem óhajtotta még a számára rokonszenves Kállay Miklóst sem „megdicsőíteni”. Az óriási forrásbázison megírt könyvből világosan kiderül, hogy a második világháború idején a magyar politika régi, az önálló középhatalmi állam bukása óta meglévő kényszerpályája folytatódott, vagyis az ország sorsa a nagyhatalmi erőviszonyok függvényében alakult.

Félreértés ne essék, a magyar politika és a magyar politikusok követtel el súlyos hibákat is, és ezekről Czettler Antal nyíltan beszél. Bárdossy László felelősségét részletesen elemzi. Ám a magyar politika hibái szinte mellékesek voltak ahhoz képest, hogy merre vezettek a nagyhatalmi érdekeltségek és érdektelenségek. A Horthy-rendszer vezető emberei azért voltak sikertelenek, mert az angolszász hatalmak vezetőinek jó része behódolt a szovjet politikának. Ahogy az egyik angolszász tárgyalópartner fogalmazott magyar kollégájának: nem elég náciellenesnek lenni, szovjetbarátnak is kell lenni! Milyen könnyű volt ezt egy „biztonságos térség” képviselőjének kimondani, és milyen nehéz volt ezt 1919 után elfogadni! Ez az egyik kulcsmondat Czettler könyvében, amely egyértelműen mutatja a magyar tragédiát. Az nem vigasztalhat minket, hogy a magyarságnak óriási károkat okozó Benes szállította a fenti elv gyakorlatát, és a cseh nép sem menekült meg a kommunizmustól.

A Kállay Miklós és hívei által folytatott magyar politika olyan polgári politika volt, amely makacsul ragaszkodott a nemzeti és polgári társadalomhoz, ehhez viszont mozgásteret nem adott a történelmi helyzet. Az időnyerés volt a maximum, amit elérhettek. Nagyon érdekes, hogy a szélsőjobbpoliti politikai nyomást sokkal inkább az „úriember” Imrédy testesítette meg, mint a nála jóval elhíresültebb Szálasi. Még egy kulcsmondat hangzik el az angolszász tárgyalópartnerektől azzal kapcsolatban, hogy mi lenne egy elsietett, a németekkel való azonnali szembefordulás következménye: a baloldal és a zsidók százezreinek likvidálása. A válasz „józanul” realista: „ebben a háborúban már könyékig véres a kezünk, néhány százezer halottal több nem számít”.

De az átálláshoz, a kiugráshoz nem ártott volna motiválni a magyar társadalmat. A trianoni határokhoz való visszatéréssel s a szovjet befolyási övezetbe tartozás ígéretével ki gondolhatta komolyan, hogy óriási áldozatot hoz? A magyar szélsőjobbpoliti befolyását leginkább a szövetséges rádióadók és nyilatkozatok „erősítették”. A Kállay-kormány Magyarországnak állandóan az „érdemszerzést” tanácsolták olyan helyzetben, amikor az ellenállás, szabotázs stb. csak gyors pusztulást hozhatott, a jutalom pedig a szovjet uralmi szférába tartozás és Trianon változatlan fenntartása volt.

Bizonyára sokan vetnék mindez ellen azt, hogy Magyarország önként lépett be a háborúba, és támadóként harcolt a szovjetek ellen. Ez igaz, de mutassanak olyan környező országot, amelyik ne kollaborált volna Hitlerrel! A magyar politikusokat egyébként szomszédai állandó revánsvágya (bécsi döntések) is sakkban tartotta, s ezzel a revánsvággal a németek nagyvonalúan játszottak. A náci németeknek a magyar parlamentáris rendszer feudális, arisztokratikus és zsidó „elmaradottság” volt, szemben szomszédaink „nép közeli”, féldiktatúrás rendszerével. Ez utóbbi rendszerek a zsidókérdésben „radikális demokraták” voltak, szemben a magyar „oligarchikus politika” döntő személyiségeinek mérsékletével. A magyar politika mozgásterét tehát ez a nem „osztály-meghatározottsági” körülmény is erősen korlátozta. Czettler Antal nem bagatellizálja a magyar közvélemény jelentős részének határozott nácibarát beállítottságát, viszont a régi kliséhez képest reálisan tekint a magyar baloldali erőkre is.

A magyarság második világháború utáni, hosszú testi-szellemi elnyomásának tragikus bizonyítékát nyújtja át az utókornak Czettler Antal kiváló könyve. A magyar közvéleménynek ugyanis múltja autentikus képviselőit, mint önérdékből tévedő s a nemzettel szemben bűnösen felelőtlen „úri” politikusokat mutatták be évtizedekig. E könyv a valóságos történesek, életművek és célok összefüggéseiben vizsgálódik, s magas szakmai színvonalon segíti az egészséges nemzettudat újraalapozását.»

Találkozások...

Mindig emlékeztetések a találkozók, megható, amikor több emberöltő elmúltával nemcsak diáktársakkal, de akkori és mostani önmagunkkal is találkozunk a viszontlátásban. Nemcsak egykori emlékek elevenednek fel, hanem a bejárt életpálya tudatával ítéljük meg: mily nagyszerű volt a mi gödöllői premontrei iskolánk!

A megcsónkított hazában a Rend szervezete és iskolát újrateremtő tevékenysége élte fénykorát Gödöllőn, ott összpontosítva kitűnő tanári karát, akiknek neveltetésünket és képzésünket köszönhetjük. Mi most már túl vagyunk akkori tanáraink életkorán, így kellően meg tudjuk ítélni az ő tevékenységüket. Kiváló képességű tanárok, elhivatott és értő nevelők - premontrei szerzetesek - voltak ők. Hasonlóan "premontrei szelleműek" voltak civil tanáraink, akik maguk is rendi iskolában nőttek fel, vagy jöttek a Renddel Gödöllőre, új otthonot találva. Resch Mihály énektanár, Soltész Ernő tornatanár, Fejéregyházi László rajztanár, majd Kuthy Albert és Szövényi Lux Géza tanárok, akik maguk is az intézetben laktak, s nevelő munkát is végeztek. Ötvös Károly élete nemcsak a sportnevelést példázza, de a cserkészletben is meghatározó szerepe volt. Ki ne emlékezne Berente bácsira, köszönve orvosi gondoskodását. És az iskola eredményessége a felnevelt tanítványok életútján keresztül értékelhető!

Öregdiákként idén részt vettünk a mostani gimnázium rendezvényein (Muhi pusztai emlékoszlop elhelyezése, végzősök ballagása), és a Gödöllői Teleki Pál Egyesület által szervezett koszorúzáson, április 2-án.

Május 17-én Pannonhalmára látogattunk el, ahol a bencés rendházat és gimnáziumot jártuk be, az iskola igazgatójának bevezető ismertetése és egy ottani diák kalauzolása mellett. Jó volt látni a több, mint ezer éves intézményt, felújított épületeivel, eredeti szerzetesi szellemiségével és vidám diákságával.

Május 24-én a Margitsziget fáiak lombjai közt megbúvó, egyik legbecsesebb magyar történelmi premontrei kápolnában gyűltünk össze, az ennek apáti címét viselő Gábiel Asztrik szentmiséjén. A 93. évében járó tanárunk, aki sok egyetem professzora és több akadémia tagja, egykori osztálya 60. érettségi találkozója jött haza - talán utoljára. Nekünk ő az Abbé, akit világhírében is ismertünk. Most nem szégyellte kimondani tanítványai előtt: "A ti ragaszkodástok segítette megtartani minket a Rendben, a ti hűségtek tartotta bennünk a hitet a nehéz időszakban, s a reményt az újraéledésben". Délben a Malomtó vendéglőben tartott ebédnél folytatódott a beszélgetés a nyári hőségben. Visszatérte után levélben is köszönetet mondott minden tanítványának - de mit mondhatunk mi az Abbénak?

Két nap múlva az 1932-ben végzeteket gyűjtötte össze Igaly Gyurka, már aki még járni tud. Nem valami évfordulóra, "csak" mert jól esik a viszontlátás. Ők voltak az első elsősök, akikkel még az Abbé rúgta együtt a labdát teológus korában. Várták is nagyon őt, de aznap Pécsre kellett utaznia. Az egykori "lurkók" ülték körül az asztalt, már sokan professzorként, tanárként stb. Felolvasták Csipkay Károly társuknak az USA-ból küldött köszöntő levelét, búcsúzóul emelve a poharat és az Ég áldását kérve mindnyájukra. Ez az idősek példa-mutatása: mit jelentett premontrei diáknak lenni!

Május 28-án a tanító szerzetesrendek ünnepségén vettünk részt, premontrei képvisellel a diákok és az öregdiákok. A főrendező piarista diákszövetség elnöke e szavakkal nyitotta meg az ünnepet: "a hit és a haza iránti szeretet tartotta meg a magyarságot ezeréves történelme során, és az ún. szocializmus évtizedeinek rombolása ellenében is". 14 szerzetesrend tagjai, mai és öregdiákjai töltötték meg a Budapesti Kongresszusi Központ Pátria termét, hogy együtt adjanak hálát a tanító szerzetesrendek munkájáért, és kérjenek áldást jövőbeli oktató-nevelő tevékenységükre. A további ünnepi felszólalásokban elhangzott, hogy csodálatos szellemi erőforrást jelentenek az évszázados szerzetesi iskolák. A Pannonhalmán 996-ban alapított első hazai iskolától napjainkig ugyanarra nevelték az ifjúságot, ami a 21. században is megtartó erő lehet: a haza szeretetére és a hitre, vagyis munkára, áldozatkészségre és erkölcsre. Ezek az iskolák ma is a remény intézményei. Iskoláikból tudósok, papok, politikusok, művészek, hazájukhoz és egyházukhoz hű, a nehéz időkben is kitartó dolgozók sokasága került ki. De a katolikus iskola ne csak a múltban felhalmozott tudás átadásának helye legyen, hanem a hiteles keresztény élet iskolája is. Balás Béla püspök így szólt a diákokhoz: "Lógj ki a sorból. Ha mindenki négykézlábra ereszkedett, te merj

két lábon járni..." A délelőtti részt szentmise zárta. Büfék biztosították a testi megelégedettséget. Délután pedig Sík Sándor "István király" színművét adták elő az Evangélium Színház színészei, ami nagy sikert aratott. Az ünnepség méltón fejezte ki a jelszót: "Hit és haza".

Június 3-án tartottuk Gödöllőn a Szent Norbert ünnepi találkozókat. Kápolnánkban a szentmisét - latin nyelvű részekkel - a nemrég felszentelt Balogh Péter Pius mutatta be, közösen a fehér reverendás, kék cingulust viselő rendtársakkal. Az ünnep mondandóját Fényi Ottó elnökünk így fejezte ki: "a premontreiek iskolái nemcsak a múltat jelentik, hanem világítanak a mába és a jövőbe is. A Gondviselés végrehajtotta velünk terveit. Az 50-es években ugyan feltámadhatott bennünk a kétely, de íme, az intézmény, mely beköltözött az elvett épületbe, mára beoltódott a premontrei szellemmel. Ma Szent István Egyetemnek hívják. Tágas a kör, ahol a Gondviselésnek szándékai voltak és vannak velünk." És ez a lényeg, így fonódik egybe a régi s az új iskola, az öregdiákok s a most tanulók közössége. A kápolna oltárától vittük premontrei iskoláink kopjafás emlékhelyére koszorúkat, idézve az élőket és az elhunytakat. A fehér-kék szalagon a felirat: "közösségünket megtartó szeretettel - a premontrei öregdiákok". Fényi Ottó adta át a pályadíjakat a gimnázium azon tanulóinak, akik az Egyesület által kitűzött pályázaton részt vettek. Jubiláló évfolyamaink közül aznap találkoztak az "ötvenesek", a legfiatalabbak. Az 1935-ben érettségizettek közül alig vannak már, az 1940-esek májusban találkoztak (Gábrriel Asztrik ittlétekor), az 1945-ben végzett osztály már a háború utáni pusztulás és hontalanság emlékezetét idézte. (Ők augusztus 9-én tartották meg az érettségi találkozót.) Gödöllői iskolánk adott otthont a múltban is az elszakított és megszűnt gimnáziumok találkozóinak. Most is a nagyváradi, kassai, rozsnyói, budafoki öregdiákok képviselői velünk ünnepeltek, beszámolóikkal adva hírt önmaguk életéről itt, ahol újra működik, s a jövőbe is világít premontrei gimnázium, és újra látható a premontrei jelmondat: "Virtute Vincens".

Az új gödöllői gimnáziumban idén volt először érettségi. Június 24-én a Zeneakadémián a Gödöllői Premontrei Szent Norbert Gimnázium és a Szent István Egyetem által közösen rendezett ünnepi hangversenyen vettünk részt.

A Kassai Premontrei Öregdiákok Egyesülete június 10-én tartotta ezévi találkozóját, amelyre a egyesületünk egyik Kassán végzett tagja ment el. A Nagyváradi Premontrei Öregdiákok Egyesületének augusztus 26-án rendezett találkozásán két öregdiák társunk képviselte egyesületünket.

Végül augusztus 27-én találkoztunk az új iskolai évet kezdő diákokkal, a gimnázium Veni Sancte miséjén és évnyitóján.

Dragsits Imre

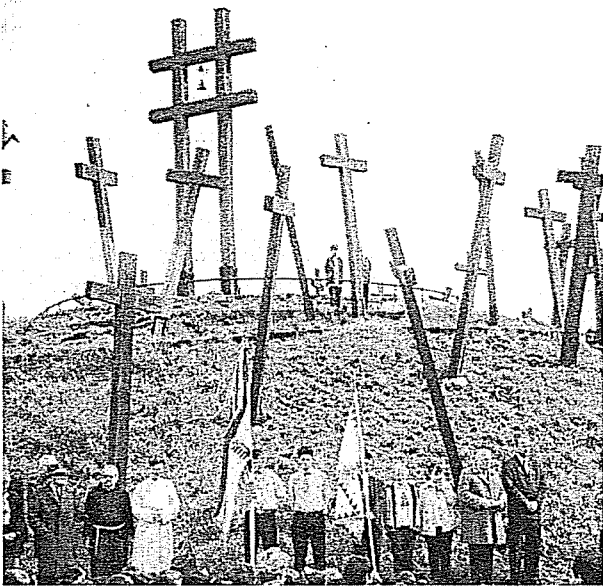
Pro Patria

"A haza üdve mindenek előtt" tanultuk még latinul is. Gimnáziumunk valóban hazafiságra nevelt, családjainkban is ezzel a tudattal nőttünk fel. Tanáraink közül többen az elszakított országrészekből kerültek Gödöllőre, szüleink résztvettek az I. világháborúban, mi már a megcsonkított országban éltünk. Iskolánk kertjében a "Hősi emlékmű"-re tekinthetünk, melyet az akkori öregdiákok emeltek a kassai, rozsnyói, nagyváradi elesett diáktársaik kegyeleti helyeként, a neveket márványba vésve. Diákkorunkban Gödöllőn ezt koszorúztuk meg, elődeinkre emlékezve. Aztán jött a még pusztítóbb világégés, elsőként 1938-ban halt hősi halált Szarka István diáktársunk. Emlékét gimnáziumunk előcsarnokában egy márványtábla hirdette.

Öregdiák Egyesületünk az emlékmű helyébe, melynek az államosítás után szétvert darabjait iskolánk kertjének földjébe temették, egy szerényebb kopjafás emlékhelyet létesített, ahová évenkénti találkozóink alkalmával a kegyelet koszorúját helyezük el, halottainkra emlékezve. "Exegi monumentum..." tanultuk a latin órán egykor, s most megpróbáltuk létrehozni a magunk "emlékművét", évtizedeken át őrzött emlékezetünkkel. A mi diáktársaink nevei nem férnek el egy "gödöllői" márványtáblán, lehetőségeink és képességeink is korlátozottak már, de Egyesületünk feladatának tekinti, hogy Emlékkönyvünk folytatásai keretében igyekezzünk összegyűjteni a hazáért halt diáktársaink névsorát. Ez a mi kötelességünk!

Arra kérjük öregdiák társainkat, hogy akinek tudomása van gimnáziumunk ilyen elhunytairól, közölje Egyesületünkkel az általa ismert adatokat: nevét, halála időpontját és helyét, az esemény leírását. A harmincas években végzetek közül sokan kerültek katonai szolgálatra, a negyvenes évek diákjai közül többen egyetemistaként vállalták a haza védelmét, így a háború alatt vagy azt követően is hazafiasságukért szenvedtek és haltak meg. "Vajon ki veszi számba, hogy hányan követték az elsőt (Szarka Istvánt) a hősi halálba a frontokon és a különféle lágerekben?" - tettük fel a kérdést Emlékkönyvünkben. Dulce et decorum est pro patria mori!

Dragsits Imre

Kopjafa a csatamezőn

Az emléktáblát adományozta: *Varga Árpád* műköcszítő mester, városi önkormányzati képviselő. Ő véste a tábla betűit, amelynek költségét a gimnázium tanulói, tanárai, dolgozói, az öregdiákok és az iskola barátai vállalták. Kimutatás őrizi a 289 nevet, akik egy-egy betű felett vállaltak védnökséget.”

A kopjafát és az emléktáblát megható ünnepség keretében búcsúztattuk el Gödöllőről az iskola új épületének aulájában 2000. április 6-án, és szállítottuk Muhiba. Itt a községi önkormányzat segítségével nagyon szép ünnepség keretében lepleztük le és koszorúztuk meg április 12-én.

A csatamezőn kialakított emlékhely, amely a Kálmán herceg tiszteletére állított kopjafával és emléktáblával bővült, reményünk szerint iskolánk osztályainak zarándokhelyévé válik.

A tantestület és a tanulóifjúság Lencsés Barna tanár javaslata alapján elhatározta, hogy kopjafát állít a Muhi csatamezőn a premontrei rend nagylelkű támogatójának, Kálmán hercegnek a tiszteletére.

Az „**Alapító okirat**” alábbi részletéből kitűnik a Kálmán herceg emlékére kopjafát és emléktáblát állító lelkes közösség célja és ennek eredménye.

„A Gödöllői Premontrei Perjelség és Szent Norbert Gimnázium Muhi Község Önkormányzatának segítségével a magyar millenniumi ünnepségek keretében, 2000. április 12-én kopjafát és emléktáblát állított a rend nagylelkű támogatójának, a muhi csatában, a tatárok ellen vívott véres küzdelemben halálos sebet kapott Kálmán herceg tiszteletére a Muhi csatamezőn létesített emlékparkban.

Az emlékmű közadakozásból létesült: létrehozója a tisztelet, a hála és a szeretet.

A kopjafát faragta: *Dr. Pálvolgyi Richárd* egyetemi magántanár, az orvostudományok doktora, tiszteletbeli premontrei öregdiák, fafaragó művész.

Bajor vendégek a gimnáziumban (május 2-9)

A bajorországi Schäftlarn bencés gimnáziumával 1999 őszén – a München közelében élő egykori premontrei öregdiák, Küttel István közbenjárására – kerültünk kapcsolatba. Elsőként tőlünk indult útnak egyhetes látogatásra tizenegy 11/a. osztályos diák a tavalyi év októberében. E látogatás viszonzására idén májusban került sor. A bajor diákcsoport az ottani internátus igazgatója és egy tanár vezetésével érkezett hozzánk. Küttel István éppen a schäftlarni csoport ittléte alatt tartotta iskolánkban a nyelvvizsga előtt állóknak rendes évi nyelvi kurzusát, s így személyesen is közreműködhetett a látogatás sikerében.

A bajorok két napig az iskola életével ismerkedtek, ennek keretében magyar nyelvből is kaptak ízeletet. Délutánonként a város nevezetességeit mutattuk be nekik. A Polgármesteri Hivatalban az alpolgármester asszony fogadott bennünket, s kedves figyelmességként a város címerével ellátott pólót ajándékozott vendégeinknek. Egy napot a fővárosban töltöttünk. Itt kétségkívül a parlamenti látogatás, a koronázási jelvények megtekintése volt a legnagyobb érdeklődést kiváltó program.

Hétvégén Esztergomba és a Dunakanyarba tettünk kirándulást, illetve a vasárnapot a fogadó családokkal töltötték a gyerekek. Meghallgattuk a Hamlet című gödöllői rockopera dalait bemutató koncertet a városi fiatal művészek nagyszerű előadásában. Utolsó nap egy kosárlabdameccs erejéig a vendégek csapata megmérkőzött az iskola tanulóiból verbuválódott alkalmi együttesel. Az esti búcsúprogram – épp-

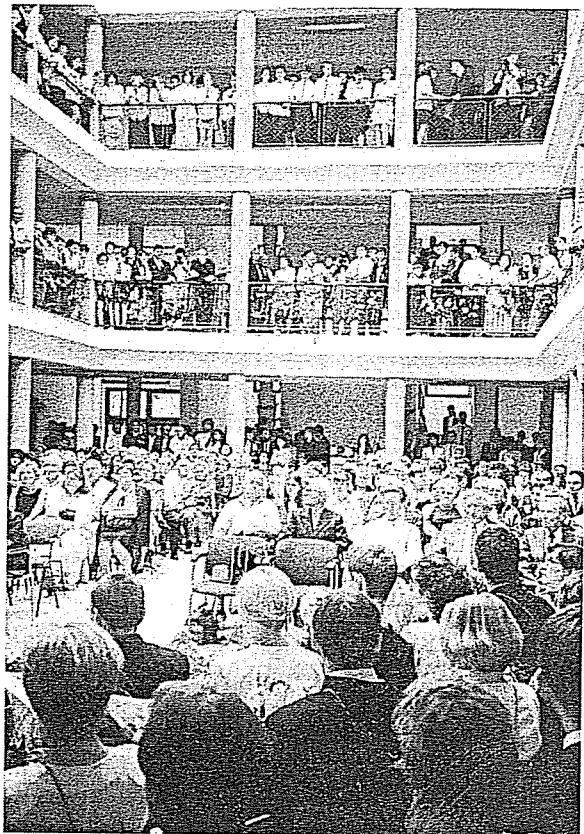
ügy, mint Schäftlarnban - szentmisével indult, amit Pater Johannes Ott igazgató és Fényi Ottó nyugalmazott perjel atya közösen celebráltak. Énekkel, színdarabbal és néptáncmulással zárult a hetes együttlét.

A schäftlarniak ittlétének eredménye az is, hogy egy frissen érettségizett diákunk, Harkányi Nándor egyéves ösztöndíjat kapott a schäftlarni gimnáziumba, ahol az iskola 13. évfolyamán folytathat tanulmányokat, s emellett tovább tökéletesítheti nyelvtudását. Hamarosan újabb kis csapat vág neki a schäftlarni útnak. Már tudjuk, barátokhoz megyünk, s reményeink szerint az ígéretesen induló baráti kapcsolatok révén évről-évre egyre több diákunk kap lehetőséget a nyelvyakorlásra és szerez életre szóló élményeket.

Krajcserikné Horváth Tímea némettanár

„Elmegyek, elmegyek ...”

A gimnázium ballagási ünnepségén megemlékeztek arról, hogy 52 éve nem hangzottak fel ilyen és hasonló énekek Gödöllőnek ezen a táján. A mostaniak előtt 1948-ban ballagott itt utoljára a premontrei gimnáziumot elvégzett osztály. A most ballagó két osztálynyi premontrei diák, ha elmegy is, bármikor visszatérhet, hiszen áll az iskola, folyik benne a tanítás, és újabb évfolyamok készülődnek, hogy majd ők is énekelhessék: „Elmegyek, elmegyek...”

„A mostani az a nap, amelyhez eljutni mindig fő célunk volt” - mondta Hevesi Áron 12/a. osztályos tanuló. - „Vártuk: kiléphessünk az Életbe. S hogy itt állunk, két dolgot érzünk: az elválás fájdmát és a hálát. Egyre többet gondolunk mindarra, ami elmúlt, és a közös élményekre, barátságokra, kapcsolatokra. Észrevesszük, hogy olyan gyönyörű környezetben lévő iskolába járhattunk, amilyen az egész világon nem sok akadhat. Köszönjük Ottó atyának, hogy megalapította ezt az iskolát, tanárainknak a törődést, gondoskodást és szüleinknek, hogy éppen ide írtak be bennünket.”

Bárdi Péter igazgató bejelentette: megalapították a Szent Norbert díjat. Minden évben a legeredmesebb diáknak adják majd át Oláh Szilveszter művészi alkotását, Szent Norbert szobrát. A díj megalapításakor, a jutalmazáson túl az is vezérelte az iskola vezetését, hogy felhívják a figyelmet a névadó életének példájára. Tudunk-e mi is olyan önzetlenek lenni, mint ő volt, tudunk-e kellő alázattal, nem a saját javunkat, hanem a közösséget szolgáló célt követni? A Szent Norbert díjat nyolc év kimagasló tanulmányi eredményéért és a közösség érdekében végzett munkájáért Kovács Béla kapta.

Méltatta végzős diákjaik teljesítményét, melyet országos tanulmányi versenyeken, nyelvvizsgákon értek el. Emlékermet és oklevelet adott át több tanulónak.

Nádudvari Anna

„Feledni oly nehéz, hogy volt hazánk...”

Az újraindult Premontrei Gimnázium történetében eddig példa nélküli, teljes egészében diákkezdemenyezésű rendezvényen vehettek részt az érdeklődők 2000. június 5-én. E dátumnak szomorúságot kellene ébresztenie minden magát magyarnak valló emberben, hiszen 80 évvel ezelőtt, 1920. június 4-én írták

alá a versailles-i Nagy Trianon palotában az első világháborút lezáró békeszerződést. Ilyen hangulatot volt hívatott teremteni ez a megemlékezés is.

A fő szervező, Krenedits Sándor híres költőink, Mécs László, Reményik Sándor, Wass Albert, Juhász Gyula és Tóth Árpád hiteles verseit tartotta legalkalmasabbnak arra, hogy szemléltesse, miként élték meg az akkori magyarok Trianont. A műveket zenei blokkok választották el egymástól.

Mindezekon kívül Lencsés Barna tanár úr egy részletes történelmi beszámolóban, majd Ottó atya saját emlékei alapján beszélt a békeszerződésről, melyről a régi gimnázium tanulói, a mai öregdiákok évente az iskola falain belül is megemlékeztek.

Miért kellett ezt a hagyományt most feleleveníteni? Nem felesleges a huszonegyedik század küszöbén élő fiatalokat egy rég elmúlt, mára már úgyszólván megmásíthatatlan döntés emlékével terhelni? Akiben ezek a kérdések megfordulnak, valószínűleg nem ismeri az 1921. évi 33. törvényt, amely Mohács óta nem tapasztalt katasztrófát okozott a magyar nép életében. Azt a békediktátumot, amellyel Magyarország területének 71,5%-át, lakosságának 63,6%-át, erdőinek 84%-át, közutainak 73%-át, vasútvonalainak 60%-át és a termelési érték 45%-át veszítette el. Európa hatodik legnagyobb országa mind területileg, mind gazdaságilag Közép-Európa legjelentéktelenebb állama lett. Az anyaországtól elszakított magyarok máig a fejtől elválasztott testrészként élnek a szomszédos államokban vagy távolabbi országokba kényszerülve.

Ezeket a tényeket olvasva - véleményem szerint - szükségtelen minden más, a megemlékezés miéértjét kereső vagy annak jelentőségét vitató törekvés.

Hevesi Áron

Franciaországi kapcsolatok 2000

Francia testvériskolánk, a masseube-i Saint-Christophe iskola az 1999/2000. tanév végére meghívott, hogy a gödöllői Református Líceummal együtt részt vegyünk az ott szervezett Európai Oktatási Napokon. Ez a rendezvénysorozat egyben egy nemzetközi diáktalálkozó is volt, hiszen a franciák több külföldi partneriskolájukat (oroszokat, spanyolokat, angolokat) is meghívták erre a háromnapos ünnepre, amely az ottani iskola főünnep, Urunk Mennybemenetelének napja (idén június 1.) köré szerveződött.

Lelkesen készültünk az utazásra, s ez bizony nem kis munka volt számunkra. A kórustagok és a hangszeresek már hónapokkal az indulás előtt elkezdték a próbákat, s végül egy színvonalas koncertanyagot állítottak össze Kovács Andrea tanárnő vezetésével, amellyel főként magyar szerzők műveit (Kodály, Bartók) ismertették meg a nyugat-európai fiatalokkal. Ezen kívül készülni kellett egy kerekasztal-konferenciára is, ahol angol és francia nyelven olyan kérdéseket vitattak meg, mint pl. az oktatás és szakképzés távlatai a közös Európában, lehetséges válaszok az életmód, a viselkedéskultúra, a környezetvédelem és az erőszak problémáira, a közös Európa előnyei és hátrányai, stb.

Arra is kaptunk lehetőséget, hogy a külföldi fiatalokkal megismertessük szűkebb környezetünk hagyományait, termékeit. A fényképek, albumok, ismertető, szórólapok, iskolajelvények, „Gödöllő” felírtas pólók, francia nyelvű útikönyvek mellé odakerült a fiatalok munkája is; gyöngyfüzés, agyagmunkák, de vittünk kóstolónak magyar tájjellegű borokat, piros paprikát is.

A Franciaországban járt diákok és tanárok számára emlékezetes marad a sok közös élmény, program és kirándulás, hiszen odafele megálltunk Monacóban, megmártózhattunk a Földközi-tengerben, imádkozhattunk Lourdesban, eljutottunk az Atlanti Óceán partjára, Biarritzba is és gyönyörködhattunk a Pireneusok legszebb csúcsaiban. Megérte a sok fáradság, a hosszú buszút, a lázas készülődés. Mindenki öröme szolgált, hogy Ullmann Péter perjel atya is elkísérte a csoportot s képviselte iskolánk vezetését azon a protokoll ünnepségen, ahol ő írta alá a Premontrei Gimnázium nevében a több évre szóló együttműködési szerződést. A tíznapos út fontos hozadéka az is, hogy a Líceum és a Premontrei Gimnázium együtt utazó diákjai, tanárai között jó barátság alakult ki. Reméljük, hogy az új tanév végén hozzánk látogató franciáknak mi is méltóképpen viszonzhatjuk az ottani kedves, meleg fogadtatást, vendéglátást.

A csoportos diákcsera programon kívül, amelynek fő célja a nyelvtanulás és egymás kultúrájának megismerése, egy szakmai jellegű kapcsolatot is építünk, folytatunk, már második éve a franciákkal. A tanév végeztével Kerényi Zoltán tanár úr és iskolánk egy tanulója, Csáki Gábor három hétre Franciaországba, Masseube-be utazott, hogy a Pireneusokban környezetvédelmi, biológiai tanulmányokat folytassanak. Hazaérkezésük után a mi iskolánk fogadott egy francia diákot, aki majd négy héten keresztül tanulmányozta a magyar madárvilágot és természetvédelmi területeinket.

Szent Norbert ünnep

Ahogy június elején minden évben szokásos, a premontrei öregdiák-találkozón megkoszorúzták az emlékművet, melyet felirata szerint „halott tanáraik és diáktársaik emlékére” emeltek Nagyvárad, Kassa, Rozsnyó, Gödöllő és Budafok volt diákjai. Szinte önkéntelenül hangzott fel az ének: „Hiszek egy Istenben, hiszek egy hazában, hiszek, hiszek, hiszek Magyarország feltámadásában!”

Az öregdiákok kinyújtották kezüket a mostaniak felé. Az Egyesület pályázatot hirdetett a gimnázium tanulóifjúsága számára, többezer-forintos pályadíjak kitűzése mellett. A díjakat, dicséreteket és jutalmakat ünnepélyes keretek között Fényi Ottó, az Egyesület elnöke adta át. 28 pályamű készült el a felhívás nyomán Sík Sándorról, Takács Menyhértről, Károlyi Iréneusz fizikusról. Ezen kívül szabadon választott témákról is készültek pályaművek. Összesen 46, közülük 38 gödöllői és 8 nagyvárad diák pályázott. Fábrý Mihály tanár úr köszönte meg a nagylelkű pályázati kiírást, mellyel jobb munkára ösztönözték a tanuló ifjúságot.

Bárdy Péter igazgató bemutatta az öregdiákoknak az iskola új zászlaját, melynek egyik oldala a régi, a másik a mai gimnáziumra utal. Az öregdiákok végigjárták a gimnázium legújabban elkészült épületét. De sokaknak a legnagyobb élményt jelentette, amikor felvonták a magyar zászlót ott, ahol hajdan a hősi emlékmű állt, az új iskola színhelyén.

Nádudvari Anna

Az első érettségi

Valamennyiünk életében az első, legyen ez akár az első szerelem vagy egy tanári életpálya első osztályfőnöksége, mindig különös jelentőséggel bír. Így az újraindult gimnázium életében is az első érettségi és felvételi vizsgák elé különleges várakozással néztünk. Az elmúlt tanév amúgy is tele volt jubileumi dátumokkal, amelyek a Gödöllői Agrártudományi Egyetemet - immár Szent István Egyetemet - és a Premontrei Gimnáziumot kötik össze, és amelyekre egy nagy sikerű közös zeneakadémiai koncerttel emlékeztünk júniusban, sok-sok öregdiák részvételével. Érdemes felidéznünk egy pillanatra ezeket a nevezetes évfordulókat: 75 évvel ezelőtt nyitotta meg kapuit a gödöllői Premontrei Gimnázium, az államosított iskola épületébe 50 évvel ezelőtt költözött az Agrártudományi Egyetem, amely most már Szent István Egyetemenként az 1. tanévét zárta, és az újjászervezett Premontrei Gimnázium 1. érettségi vizsgája volt. Maradandó művészi élménnyel gazdagodtunk mindnyájan, akik részt vettünk ezen a június 24-én, a Zeneakadémián tartott jubileumi hangversenyen, többek közt egy öregdiák lánya, Varga Petra orgonajátékán!

Az előjelek kedvezőek voltak, hiszen elismerésre méltó eredmények születtek a szorgalmi időben. A különböző tanulmányi versenyek országos döntőibe 12 tanulónk jutott be. Ezen kívül a katolikus iskolák országos versenyein és a Diákolimpia sportversenyein is igen jól szerepeltünk. Így tehát bizakodással tekintettünk az érettségi vizsgák elé, amely végül is legszebb reményeinket igazolta. Számszerűsítve az elhangzott igen szép feleleteket: 14-en végeztek kitűnően, és 12-en vizsgáztak jelesre, ami a diákok felét jelenti. A tanévzáró Te Deumot már az új épület aulájában énekelhettük el, abban az épületben, amely a májusi ballagási ünnepségnek is tágas helyszínéül szolgált.

Az érettségik után a felvételi vizsgák tartották lázban a végzősöket és a nekik szívből drukkoló tanári kart. Az eredmény nem is maradt el, hiszen a felvételre jelentkezett 49 főből 46 tanulót vettek fel egyetemre, főiskolára. Ez a jelentkezettek 93,8%-a. Az is fontos, hogy a jelentkezők legnagyobb részének az 1. helyen megjelölt intézménybe sikerült a felvétel.

A nyár többi része a diákok és tanárok jól megérdemelt pihenésével telt el, ám eközben az iskola tovább épült, gyarapodott. Augusztusban rendeztük be az új számítástechnika terem, így már két, korszerűen felszerelt gépteremben folyhat az igen népszerű számítástechnika oktatás. A nyár végén kezdődött el az új épület mögött a tornacsarnok építése, amelynek munkái már gőzerővel folynak, és remélhetőleg a körlevél következő számában már a jövő évi átadás időpontját is örömmel közölhetem.

A tanévkezdés ugyan kevésbé számít a felhőtlen öröm ünnepének, de a tanévnyitó ünnepségen mégis jó érzések közepette vettünk részt. Az örömünk egyik forrása az volt, hogy a Veni Sanctén nagyon sok, immár egyetemista diákunk volt jelen. Boldogan jöttek el, és minket is meglelégedéssel töltött el, hogy van utánpótlás, vannak már újra fiatal öregdiákok.

Bárdy Péter

Az erdélyi kirándulásunk

2000. július 11-17. között a Török Ignác Gimnáziummal közösen rendeztük meg hagyományos nyári autóbuzsós kirándulásunkat sok tátrai kirándulás után már másodízben Erdélybe. Ezen tantestületi tagok, szülők és tanulók vettek részt családtagjaikkal együtt. A csoport lelki vezetője Eördög László atya volt.

Utunk első állomása Arad volt. Itt Réhon József, nagyvárad premontrei öregdiák várt és mutatta meg Arad nevezetességeit. Megnéztük a minorita kolostor udvarán elhelyezett szoborkompozíciót, mely hajdan a város főterén állt, rövid ünnepséget tartottunk, és koszorúztunk az aradi vértanúk emlékoszlopánál.

Következő állomásunk Déva volt, ahol a ferencrendi kolostorban kaptunk szállást. (Itt töltöttük a hazafelé is az utolsó éjszakát és napot). Meghatottan hallgattuk Bójte Csaba atya megrázó tájékoztatóját a hátrányos helyzetű és árva gyerekek sorsáról. Képet kaptunk arról az áldozatos munkáról, amelyet a rend

vezetése alatt álló dévai és szászvárosi gyermekotthonokban végeznek elhívott munkatársaik és gondoznak csaknem 300 gyermeket. Megmásztuk a meredek várhegyet és megnéztük magas Déva várát. Ezután megtekintettük Vajdahunyad várát és szakavatott vezetéssel Gyulafehérvár bazilikáját.

Székelyföldi szálláshelyünk Szentegyházán volt, ahol elhelyezésünkről Haáz Sándor karnagy, a Gyermekfilharmónia Alapítvány vezetője gondoskodott. 150 fős együttese gyönyörű eredményeket ér el az erdélyi népi ének- és zeneművészet ápolásában.

A következő napokban Gyergyóba kirándultunk, ahol Blénassy Sándor, gödöllői rokoni kapcsolatokkal rendelkező gyergyószentmiklósi lokálpatrióta, a táj nagy ismerője kalauzolt bennünket a Gyilkostónál és a Békás-szorosban. Eljutottunk a gyimesi csángók birodalmába Gyimesközélpokra. Most itt élő egykori kedves tanítványunk, a turai népművész ifj. Sára Ferenc és felesége fogadott bennünket, tartott számunkra népművészeti bemutatót, vendégelt meg helyi specialitásokkal. Elvitt az ezeréves határt őrző Rákóczi várba, és itt rövid időre átléptünk Ó-Romániába. Utunk során meglátogattuk a csíksomlyói búcsújáró helyet, Orbán Balázs sírját Szejkefűrdőn, Farkaslakán Tamási Áron sírját, a parajdi sóbányát, és fürödtünk a szovátai Medve-tóban.

Július 16-án, vasárnap, az elutazás napján a szentegyházi templomban Eördög László atya misét celebrált, majd elbúcsúztunk vendéglátóinktól, és a segesvári Petőfi emlékek, valamint a nagyszebeni nevezetességek megtekintése után dévai pihenővel lelkes, alkotó közösséggé kovácsolódva érkezünk haza Gödöllőre. Szép emlékként él bennünk mindaz, amit láttunk, hallottunk, és az a szeretet, amivel körülvettek bennünket erdélyi barátaink.

Dr. Fábri Mihály

Osztálytáborok

Ezen a nyáron is sok tábor került megrendezésre. Ezeket foglaljuk össze néhány sorban.

A „Hatodikosok” Diósgyőrben voltak augusztus 22-24. között, sokat kirándultak a környéken is.

A „Hetedikesek” kilencen voltak Balatonalmádiban, augusztusban, ők is bejárták a vidéket.

Egy „felsős” diák Taizében, Franciaországban volt már második alkalommal, 1 hétre.

Balaton körüli biciklitúrán vettek részt, főként a 8/a. osztály tanulói július 10-15. között.

Veni Sancte

A gimnázium tanévnyitó szentmiséjén a premontrei templomban Ullmann Péter perjel mondott szentbeszédet. „A tanévkezdés minket is összegyűjtött, amint összegyűlt a tömeg, mely Jézust akarta hallgatni. Mi is sokszor állunk döntés előtt, mint János evangéliumának felolvasott részletében Jézus tanítványai. Sokszor feltesszük a kérdést: mi tart meg engem kereszténynek? Péter szavai válaszolnak: 'Az örök élet igéi nálad vannak. Mi hisszük és tudjuk, hogy te vagy Isten Szentje.' Hiszük és tudjuk. Szent Ágoston azt írta: nem megismertünk, hanem hittünk. Az elsődleges a hit. A tanítást hajdan is nehezen emésztették meg. De azt, hogy Krisztus folytonosan velünk van, a hiten túl érzékelhetjük is az Eucharishtiában. Kedves gyerekek! Ti már kifejeztétek hiteteket azáltal, hogy egy katolikus iskolában akartok tanulni. Adj a Jóisten, hogy a premontrei gimnázium közössége mindnyájatokban megerősítse: döntésetek helyes volt.”

Bárdy Péter igazgató is kitért tanítványaik választására. „Talán most kicsit szorongva ültök itt. Talán felteszitek magatokban a kérdést: jó-e, hogy ezt az iskolát választottátok?” Mécs László költő „Alázat” című verséből idézett: „Ezt az aranydrótot kifeszítem magamtól a végtelenig. / Az egyik végén van Isten, / a másik végén egy kis villanylámpa: én. / ...Ha ő akarja, világítok...” A kis villanylámpa tisztában van értékeivel is, fogyatékságaival is. Vár, mi lesz vele, vár alázatban. De az alázat nem azonos a szolgálkúsággal. Ellenkezőleg: általa válhat igazán nagygyá egyén és közösség. Hogy iskolájuk jó úton jár, bizonyítják diákjaik remek eredményei, melyeket országos versenyeken, pályázatokon, az egyetemekre, főiskolákra történt felvételiknél értek el.

Nádudvari Anna

Premontrei hírek itthonról

Berey Jánostól az 1932-esek találkozóján kapott közlés szerint **Balatonszárszón** egykori diák-társunkról, **Rónay Györgyről** elnevezett **utca** létezik. Ugyanott az Ady Endre utcában az egyik nyaralón emléktábla van e szöveggel: „1941-től e házban pihent és alkotott nyaranként Rónay György – 1913-1978 – költő, író, műfordító, a Vigilia főszerkesztője, Szárszó és a Balaton szerelmese; emlékül állította 1996-ban Balatonszárszó önkormányzata.”

Budapesten az egykori jászóvári prépostról, a gödöllői gimnázium létrehozását kezdeményező **Takács Menyhért**ről elnevezett **utca** található a **XI. kerületben**.

60 éves érettségi találkozó

A szentmise után, délben ünnepi ebéd volt a Malomtó étteremben. Ezen csak az „abbé” és az 1940-ben érettségizettek közül kilencen vettünk részt (10. osztálytársunknak felesége ápolása miatt haza kellett mennie). A találkozóról még négyen hiányoztak: egyikük tengeren túl lakik, hárman pedig gyenge egészségük miatt nem tudtak eljönni. Az ünnepi ebéd után még huzamos ideig voltunk együtt. A találkozó ünnepélyességét egykori osztályfőnökünk jelenléte nagyban emelte.

Az „abbé” hazatérése után értesített, hogy „nagyon kellemes emlék marad a budapesti utazás”, és azt írta: „nagy öröm volt TITEKET együtt látni”, „köszönd meg a fiúknak, hogy eljöttek a találkozóra”, „ADD ÁT MÉLY TISZTELETEM AZ ÖSSZES VOLT DIÁK-JAIMNAK”. A nagybetűs részeket az „abbé” is nagybetűvel írta.

A szöveget készítette: Huszár Ottó

55 éves érettségi találkozó

Az idei jubileumi összejevetelt Bánkuti Ferenc, USA-ban élő osztálytársunk hazalátogatásához kötöttük. Ezért augusztus 9-én délután találkoztunk a Kaltenberg sörözőben. A másik két külföldön élő osztálytársunktól: Burghardt Istvántól (Argentína) és Mahler Imrétől (Ausztrália) üdvözlőlevelet kaptunk. Az ebédet megelőző beszélgetés során felidéztük a Szent Norbert ünnepen is elhangzottakat.

Osztályunk nagyon rossz évben (1944/45-ben) volt nyolcadikos. Emiatt az utolsó évben három részre szakadt az osztály: a gödöllőiek közül 18-an ott érettségiztek; a budapestiek közül öten a Horánszky utcában tették le az érettségi vizsgát; a többiek (kb. 12 fő) külföldre kerültek.

A Gödöllőn érettségizettek közül csak nyolcan, a budapestiek közül hárman élnek. A külföldre került osztálytársak közül csak az említett három társunkról tudunk. Kurucz Andor, aki Ausztriában él, velünk járt néhány évet, és részt szokott venni a találkozókön, de idén szemtműtétje miatt nem tudott eljönni.

A találkozón nyolcan vettünk részt, nyaralások és különböző akadályok miatt többen nem tudtak eljönni. A vacsora és a beszélgetés kellemes emlékként maradt meg, csak az volt a baj, hogy a kinti meleghez képest túlságosan hűtötték a különtermet, így néhányan fáztak. Utána jól éreztük magunkat a kinti melegben!

Mayer László

50 éves érettségi találkozó

A Szent Norbert ünnep napján, délben 26-an jöttünk össze a gimnáziumtól nem messze lévő Donatella étteremben. Két hajdani világi tanárunk is, megtisztelt jelenlétével. Megemlékeztünk arról, hogy a miénk volt az a kivételes nyolcosztályos évfolyam, amely a VII. osztálytól, az erőszakos államosítástól már az Állami Ady Endre gimnáziumhoz tartozott, de még utolsóként az Alma Mater falai között tette le az

érettségét. Őszintén örültünk egymásnak, és tisztelettel emlékeztünk meg az elmúlt 50 év folyamán elhunyt nyolc osztálytársunkról.

A jó hangulatú találkozó három órára befejeződött, így aki még bírta erővel, részt vett a záró ünnepségen. Ezen az évfolyam nevében az alábbi üzenetet olvastam fel.

Kedves Tanár urak, kedves Jelenlévők és Öregdiákok!

Mi 1942-ben kezdtük el tanulmányainkat e falak között, a régi Premontrei Gimnáziumban. Rövidnadrágos kisdíákok voltunk, gödöllői bejárók, budapesti és vidéki konviktorok és a Francia Gimnázium diákjai.

Azokkal együtt, akik 1945-ben és később érettségiztek, közösen megéltük az 1944/45-ös rendkívüli iskolaévet, amikor a tanulás a hazánkon átvonuló front miatt fél évre megszakadt, és az itt létrehozott fogolytáborban magyarok szenvedtek és pusztultak, és a véltlen áldozatok között gimnáziumunk diákjai is voltak.

1948-ban volt itt az utolsó premontrei érettségi, ez után mi már hetedikesekként államosított gimnáziumba jártunk, de még változatlanul ugyanebbe az épületbe. Amikor az érettségire készültünk, az ország már gúzsba volt kötve, az ország színe-javát földönfutóvá tették, főpásztorunk börtönben sínylődött, és számtalan más igaz magyar hitéért, meggyőződéséért hasonló sorsra került, vagy életétől is megfosztották. Miután sikeresen leérettségiztünk, egy tollvonással végleg megszűnt itt a tanítás, létrehozták az Agráregyetemet.

Életünk elmúlt évtizedeire visszagondolva köszönettel és hálával tartozunk mindazoknak, akik meggyújtották és táplálták bennünk a hit és a haza iránti szeretet lángját, és mellettünk álltak a világ jelenségeinek keresztény megismerésében és magyarázatában. Amit innen magunkkal hoztunk, az segített át minket számtalan nehézségen, megaláztatáson, sok kísértésen. El tudtuk kerülni, hogy Istent, Hazát megtagadva, finoman szólva „pragmatikusan” rendezzük be életünket. Megfogalmazni is nehéz, milyen örömmel tölt el bennünket, hogy több évtized kényszerű szünet után újra itt vannak a premontreiek, újra van működő gimnázium, melyben éppen most zajlik az érettségi, az 1948 utáni első premontrei érettségi! És még valamire vagyunk nagyon büszkék: az a fiatal és energikus szerzetes tanár, aki 1942-ben legelső osztályfőnökünk és tanárunk volt, ő a megújult intézmény újraálmódója, legfőbb mozgatója és megvalósítója: Fényi Ottó atya. Isten áldja meg munkáját, hogy még sok évig lássa küldetésstudattal áthatott munkája gyümölcseit!

Évfolyamunk listáján 43 név szerepel. Sajnos ezek közül nyolcan már nem élnek. Örölkük is megemlékezett a délelőtti hálaadó szentmise. Szilárdan hisszük, ha eljön az idő, a Megváltó Krisztus őket is, minket is, nagyszerű nevelőinkkel együtt magáénak fog elismerni! Amíg élünk, irányítson bennünket a premontrei jelmondat: **Ad omne opus bonum parati!**

Dr. Polcz Iván

Előre!

A gárdának a jelszavát
Egész világ hangoztatja:
„A francia gárda meghal,
Hanem magát meg nem adja”.
Nekünk is volt egy jelszavunk
Lázba jött a honvéd tőle:
Nem volt abban a halálról,
Nem volt abban megadásról,
Egy szó volt csak, hogy: Előre!

Ezzel hímzé a honleány,
E szóval a honfi-zászlót,
Ezzel ment el az a gyermek,
Akit anyja másnap gyászolt.
De ha maradt még egy fia
S kívánta a haza tőle:
Az egyiket nem siratta,
A másikat odaadta,
S ment a gyermek, ment: Előre!

Csodálatos ifjú sereg,
Mely nem tudni: hogyan támadt.
Napok szülték, s mégis mintha
Szülte volna három század.
Most rohannak... pusztító tűz...

A fele már ki van dőlve...
Most elnyeli a füstfelleg...
Meghaltak tán? Nem! Ott mennek!
Ott hallatszik, hogy: Előre!

Mint viharban a tengernek
Összezúdul minden habja:
Mind ott voltak... egymás mellett
A fiú és édesapja,
Apa elhullt – és a fiú
Ráborult a vérző főre:
„Csak egy szót még, édesapám!”...
A haldokló fölnézett rá
És azt mondta, hogy: Előre!

Ó drága kincs, melyet annyi
Sírhalom-föld be nem fedett...
Szó, amely – bár némán – kiált...
Mit elvenni nem lehetett.
Ott van a zúgó erdőkbe –
Beírva az arcderékbe –
Csontok közé, mik széthullnak...
Mert azok is megmozdulnak,
Ha még egyszer zeng: Előre!

(Írta: Tóth Kálmán)

Még 1999-ben érkezett a hír Gábrriel Asztriktól, hogy az USA-ban meghalt Simon Miklós gödöllői premontrei öregdiák, aki az amerikai színészek között jelentős szerepeket kapott. Halálát körlevelünk 1999/2 számában, az elhunytak névsorában jeleztük. Emlékkönyvünk 190-192. oldalain is olvashattunk róla, hogy színészi képességeinek köszönhetette a szovjet fogságból való megmenekülését. Ez év nyarán érkezett, 1999. augusztusi amerikai újságcikkben Bruce Ingram segédszerkesztő elismerően ír Simon Miklós színművészről.

"Simon Miklós 1999. július 23-án halt meg az Evenston Kórházban. 76 éves volt. Búcsúztatását az evenstoni római katolikus Szűz Mária templomban tartották.

Simon úr Magyarországon született, de feleségével, Lilivel és Miklós nevű fiatal gyermekükkel az 1956-os felkelésben való tevékenysége miatt az USA-ba menekült. Előzőleg a Budapesti Színművészeti Akadémia elvégzése után színészként a Győri Nemzeti Színházba került, ahol kiemelkedő színésszé emelkedett. Később bábos mester lett, megalkotta saját bábait, és klasszikus drámai műveket adott elő a Budapesti Bábszínházban.

Simonék az Oklahomába történt bevándorlás után Chicago déli részében, majd 1958-ban Evenstone-ban telepedtek le. Simon úr angolul tanult, közben pincérként, ablakmosóként és taxiként dolgozott. Ezután színészként kezdett működni több színtársulatnál: a Court Theatre-ben a "Tartuffe"-ben remekelt, a "Medea" színműben Creon szerepét játszotta, a Candlelight Dinner Theatre-ben "A király és én" színműben, a Drury Lane-ben pedig a "Betolakodó" és a "Clown" darabban lépett fel, utóbbiakban Mickey Rooney partnereként. A Chicagói Szimfonikus Zenekar által Solti György vezényletével előadott "Kékszakállú herceg vára" Bartók opera szövegét ő mondja a Deutsche Gramophone Records hanglemezén. Filmfőszerepe volt Arthur Penn "Négy barát" című, a bevándorlás történetét bemutató filmjében, mint jugoszláv ipari munkás és apa.

Simon úr művészként, költőként és színészként is tevékenyen részt vett a chicagói magyar közösség kulturális és politikai életében, gyakran szavalt verseket hazájának nemzeti ünnepei alkalmából. "Nagyon tiszteletreméltó ember volt, aki őrült hagyott maga után, amikor beteg lett – nem csak most" – mondta Harnath István, az Amerikai Magyarság című újság chicagói tudósítója és rovatvezetője. Felesége és öt unokája gyászolja. Miklós fia megelőzte őt a halálban."

Huszár Ottó

„A TRIANONI BÉKEDIKTÁTUM 80 ÉVE”

Totth Jenő: Igazságot álmodj

Világba szórt népem, soha se' feledjed:
bilincsből a párduc is csak macskát ellhet.
Törd le a bilincsed a lélek szavára
s megszabadult szívvel váljál erős mára...
Soha se' feledjed – Trianonért váltság
minden dolgos élet, legyőzött galádság,
végzeted bár legyen mégoly mostoha,
igazadért állj ki, s ne adjad fel soha.

Reményt-vesztett népem, nézzél fel az Égre.
Onnan jött az ember egyetlen reménye!
Amit mások ástak, temesd be a sírod,
s küzdj a szabadságért, ameddig csak bírod.
Igazságot álmodj és hozzál a földre,
egységet, mely ötvöz minket mindörökre.
Akkor trianoni sírodból is kel élet,
megszentelt hazában, ha az Úrtól kéred!

Az Antipodiumon, 2000. április 22

Hol rejtőzik múltunk sok fényes emléke?

Bár megénekelnék a kobzosok végre.

De a költők sírnak, könnyük hull a földre

s elhalkul a hangjuk, talán mindörökre,

mert lassan kihálnak a hű nemzedékek,

s nem hallatszik többé diadalmi ének.

Hiszen kihalóban van, mondják, a fajtánk,

s mi engedjük bénán, mások akarják.

Szétmarcangolt népem, sírod már megásták,

jég verte vetésed, s megették a sáskák...

Most lelkedet rágja gyökeréig a szű,

mások szötte ármány, titkon gyilkos bosszú.

Már nem menekülhetsz, helyt kell állnod végre,

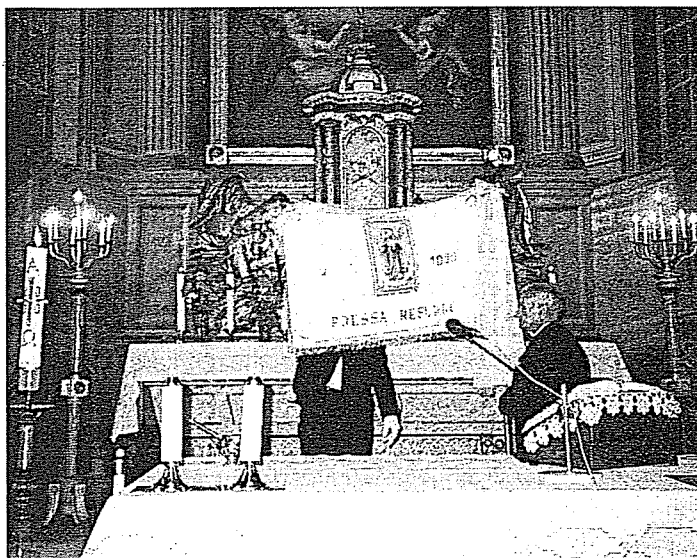
hogy felvedd a harcot, az Úr Istent kérve,

adjon erőt újra még a végső harcra,

s váljék győzelemmé múltunk sok kudarca.

Száz évvel ezelőtt, 1900. október 5-én született **Dr. Kumorovitz Bernát Lajos**. 1926 és 1939 között sokunknak kedves történelem és földrajz tanára, 1943-ig pedig gimnáziumi igazgatója volt. Életéről és tudományos munkásságáról következő számunkban fogunk megemlékezni.

Kassán június 10-11-én az **öregdiák-találkozó** résztvevői jászói kirándulásuk keretében meglátogatták Takács Menyhért sírját. Aznap délután a Thália Színházban volt az ünnepi ülés. Vasárnap reggel Kassán a Rend templomában szentmisén vettek részt. Ezen a szentmisén szentelte fel a kassai templom-igazgató az újonnan elkészített premontrei gimnáziumi zászlót. Ennek feliratai: egyik oldalon Virtute vinces, a másik oldalon Pressa resurgo. A rendházban kiállítást rendeztek az öregdiákok. Augusztus 19-én délután 3-kor a premontrei templomban Bartal Károly apát mondott magyar nyelvű szentmisét, melyen a református püspök is szólt a hívekhez. Utána Orbán Viktor és Mikulás Dzurinda miniszterelnökök **megnyitották a magyar konzulátust** a rendház I. emeletén.

Nagyváradon augusztus 26-27-én volt az **öregdiák-találkozó**, amelyen Marton Kálmán és Kovács Sándor képviselte az Egyesületet. Az első napi ünnepi ülést az Eminescu líceum (egykori premontrei gimnázium) dísztermében tartották. Erről *Marton Kálmán* beszámolója alapján adunk rövid ismertetést. – Fejes R. Anzelm apát Szent Ágoston bűnbánatáról szóló előadása után Engel Károly ny. tanár premontrei rendtörténeti előadása következett. Mécs László egyik versének előadását követően Kasza Árpád öregdiák-társunk emlékezett meg a gimnázium öt egykori paptanáráról. Pásztai Ottó elnök egyesületi beszámolója keretében szólt az általuk patronált líceum és a cserkészek körében végzett munkáról. A beszámoló után Ottó barátunk rövid hozzászólásra kért fel. Szeretettel köszöntöttem a gödöllői öregdiákok nevében a jelenlévőket. Köszöntésemben a nagy magyar papköltő, Sík Sándor által megénekelte „Édes Gödöllő” és a megmaradt Fácános erdő üdvözlétét tolmácsoltam. Váztam az új gimnázium létrejöttének történetét, a folyó évben érettségizett új generáció megjelenését. Nem hallgathattam el mindezekben Fényi Ottó ny. perjel, volt igazgató érdemeit. Örömmel mondtam, hogy az országos középiskolai tanulmányi versenyben igen jó eredményeket értek el érettségiző diákjaink. Befejezésül szívből kívántam, hogy a Mindenható segítségével még a mi életünkben megvalósulhasson a nagyváradi premontrei gimnázium újjászülése. Ezután a gimnázium diákjai adtak műsort. Délután részt vettünk a bazilikában Tempfli József püspök atya és több pap által bemutatott közös szentmisén, amely után a sekrestyében köszöntöttük őt, Egyesületünk üdvözlétét átadva. Másnap a premontrei templomban tartott szentmise után Buday Márton sírját koszorúztuk meg.

Budafokon május végén tartották a **Szent Norbert ünnepet**, amelyen az öregdiák-egyesület vezetősége beszámolt az elmúlt évben, a gimnázium tanulói érdekében végzett munkásságáról. A gödöllői ünnepségen dr. Kopházy Erzsébet szólt a budafokiak nevében, mert Virányi Ottó gyengélkedik. *Jobbulást kívánunk!*

Tájékoztató a Gödöllői Szent Norbert Gimnáziumot és tanulóit segítő Alapítványról

Az 1992-ben létrehozott Alapítvány 1998. augusztus 27. óta közhasznú szervezetté minősült, ami – többek közt – az adóalapból való visszatérítést teszi a továbbiakban is lehetővé. Az öregdiákok és a tanulók hozzátartozói nagyfokú adakozó készségről tettek bizonyosságot.

1998-ban 2,658.690 Ft nyitó készletet kezeltünk, amelyhez egyéni befizetésekkel és az SzJA 1%-ával 1,711.516 Ft jött be, amelyből a Gimnázium 2 millió forintot vett igénybe.

1999-ben a nyitó vagyon 2,342.000 Ft volt, amihez 7,209.403 Ft növekmény jött. Ebből a Gimnázium 2,2 millió Ft-ot vett igénybe tanulmányi kirándulások, a katolikus iskolák Gödöllőn rendezett országos sportversenye, számítógépes fejlesztés, beiskolázási segély és egyéb célokra.

Ebben az évben az SzJA-ból rekordtámogatás érkezett: 1,115.398 Ft, amit külön köszönettel nyugtázunk! A Gimnázium szertárfejlesztésekre, új számítógépek beszerzésére, tanulók szociális támogatására és egyéb célokra 6,3 millió Ft igényt jelentett be erre az évre.

Ahogy eddig, ez után is kérjük a kedves hozzátartozókat és öregdiák-társainkat, hogy továbbra is segítsék tanulóinkat az Alapítvány 11742049-20283609 csekkszámájára való befizetéssel. A befizetéseknél kérjük **feltüntetni az Alapítvány adószámát: 18672239-1-13.**

Hálás köszönet a segítő adományokért!

Dr. Tóth-Zsiga István kuratóriumi elnök

Évfolyamfelelősök és helyetteseik

Évfolyam	N é v	L a k c í m	T e l e f o n
1931	Gyorgyevics Sándor <i>helyettes: n i n c s</i>	1113 Ulászló u.54.	385-3093
1932	Szilágyi Gyula <i>helyettes: Szilágyi Gabriella</i>	1123 Alkotás u. 35. II. 28. ugyanaz	214-0443 ugyanaz
1933	Szlatényi Ernő dr. <i>helyettes: Szende Aladár dr.</i>	1155 Régész u. 14. 1012 Kuny Domokos u. 9. fsz. 4.	272-2891 202-2962
1934	Zsinka István dr. <i>helyettes: Kovács Béla</i>	1111 Bertalan Lajos u. 24. 6721 Szeged, Csongrádi sugárút 2/a.	365-1800 06/62/314-834
1935	Soldos László dr. <i>helyettes: Hetényi Gyula dr.</i>	1222 Huszár u. 2. 1052 Városház u. 10.	227-0426 317-6728
1936	Bajor István <i>helyettes: Szentpéteri Géza dr.</i>	1012 Logody u. 14. 1165 Táncsics u. 5.	375-6441 407-2571
1937	Bárándy György dr. <i>helyettes: n i n c s</i>	1111 Egry J. u. 36.	385-8175
1938/A	Jilly Béla dr. <i>helyettes: n i n c s</i>	1022 Ribáry u. 5. I. 1.	316-7009
1938/B	Sára István dr. <i>helyettes: n i n c s</i>	1066 Dessewffy u. 13. II. 1.	353-4453
1939	Tiszai Lóránt Elemér <i>helyettes: Koller Miklós</i>	1163 Havashalom u. 29. 1164 Műkö u. 7.	403-5998 400-0950
1940	Dragsits Ottó <i>helyettes: Huszár Ottó</i>	1012 Logody u. 16. 1138 Tomori köz 9. III. 4.	213-6669 320-7259
1941	Marton Kálmán <i>helyettes: n i n c s</i>	1148 Bolgárkertész u. 13/F. III. 12.	220-7325
1942	Barkóczy László <i>helyettes: Tóth Zsiga István dr.</i>	1115 Petzvál J. u. 8. II. 3. 1122 Ügyész u. 4.	203-3968 355-2275
1943	Lingauer Péter <i>helyettes: Nagy Miklós</i>	1089 Orczy út 25. 1106 Jászberényi út 103.	333-9899 261-0830
1944	Dragsits Imre <i>helyettes: Fejéregyházi Sándor</i>	1023 Árpád fejedelem u. 46. 1054 Szemere u. 9.	335-0017 311-6190
1945	Mayer László <i>helyettes: Kimpel Gábor</i>	1085 Mária u. 56. fsz. 2. 1023 Árpád fejedelem u. 46. II. 10.	337-2550 335-0053
1946	Praznovszky Márta dr. <i>helyettes: Koháry István</i>	2100 Gödöllő, Fenyves köz 5. 1114 Károli Gáspár tér 2.	06/28/421-273 381-3668
1947	Kecskeméti Miklós dr. <i>helyettes: n i n c s</i>	1056 Irányi u. 19-23.	317-7013
1948	Dessewffy Olivér <i>helyettes: Janda Géza</i>	1021 Tárogató út 15. 1141 Gödöllői út 85.	200-9661 221-3047
1949	Szecsődi László <i>helyettes: Vámos János dr.</i>	1041 Görgey A. u. 73/75. 2100 Gödöllő, Körösfői u. 43.	379-6939 06/28/310-167
1950	Polcz Iván dr. <i>helyettes: Király Pál dr.</i>	1126 Fodor u. 25. 1021 Szanatórium u. 13/B	395-4703 275-2544
1951	Jelinek Tamás <i>helyettes: Flettner Gyula</i>	1136 Hollán Ernő u. 46. 2000 Szentendre, Dunakorzó 14-15.	320-0664 06/26/312-271
1952	Jakab István dr. <i>helyettes: Varga István dr.</i>	1112 Hegytető u. 11 1146 Ajtósi Dürer sor 27/B.	319-4747 341-1912
Évf. kívüli	Flettner Gyula <i>helyettes: Balázs Gusztáv</i>	2000 Szentendre, Dunakorzó 14-15. 2191 Bag, Malom u. 14.	06/26/312-271
Kassa	Oelschläger István <i>helyettes: Paulusz Ede</i>	1053 Papnövelde u. 10. III. 11. 1221 Leányka u. 11. V. 34.	267-4171 229-1181
Rozsnyó	Simon József dr. <i>helyettes: n i n c s</i>	1071 Bajza u. 1.	341-3471

Advent

SZERETETTEL KÍVÁNUNK MINDEN ÖREGDIÁK-TÁRSUNKNAK
KEGYELEMTELJES, ÁLDOTT ÜNNEPEKET!

• **Elhunytak:**

- Feketekuthy (Mankovics) László (1932. évf, megh. 2000. 08. 24. USA), Ghyczy Tihamér (1933. évf, megh. 2000. 04. 03, Hága), Haffner Gyula (1933. évf, megh. 2000-ben, Bp. Farkasrét), Kaufmann Sándor (1938/A évf, megh. 2000. 10. 02. Bayreuth, temetés Erdélyben), Soldos Zoltán (1940. évf, megh. 2000. 04. 04, Liptószentmiklós), Gábris Tibor (1942. évf, megh. 1999.12.), Hodászy Béla (1942. évf, megh. 2000. 07. 26, Rákoskeresztúr), Tölgyesi György (1947. évf, megh. 2000. 06, Rákoskeresztúr), Wolfarth Ferenc (1948. évf, megh. 2000. 09, Kecskemét)

• **Új belépők:**

- Fazekas Mátyásné (1938/A évf.), Waldbott László (1946. évf.), Dessewffy Árpád (1948. évf.), Horn Harry (1950. évf.), Téglássy Ferenc (1950. évf.), Bárdy Andrásné Öcsényi Márta és ifj. Kurucz Andor (évf. kív); legutóbb Szódy Györgyné Bezsilla Zsuzsa (évf. kívüli) belépését hibásan közzétük, elnézést kérünk!

• **Változások bejelentése:**

A nyilvántartás és a postázás érdekében kérjük a cím- és telefonváltozás közlését (Egyesülettel és évfolyamfelelőssel). A diáktárs elhunytáról kérünk értesítést, hogy a temetésen búcsút vehessünk.

• **Tagdíj és befizetések:**

A 2000. évi tagdíj változatlanul 400 Ft. Akinek ez az összeg is sok, jelezze Egyesületünkkel, hogy tagdíjmentesként kezelhessük. További megajánlásokat köszönettel veszünk. Néhány tagtársunk - bizonyára elfelejtve - évek óta nem fizetett tagdíjat. A hátralékról a körlevélhez mellékelt írással adunk egyéni tájékoztatást, befizetést kérve. Belföldi befizetés az Egyesület részére a Gödöllői OTP-nél kezelt **11742049-20260804** számlaszámra bármelyik OTP-pénztáránál. A befizetés így előnyösebb, mint a postahivatalokon keresztül, mert a Posta kezelési díjat számol fel az Egyesület felé, az OTP átutalás kezelési díjtól mentes!

Külföldről valuta-átutalás az Egyesület nevére: kérjük külföldi öregdiák társainkat, hogy valutát MONEY ORDER INTERNATIONAL módon utalják át, vagy hazalátogatóval küldjék el, mivel a csekkek beváltása magas költséglevonással jár. Az Egyesület anyagi támogatásához is kérjük a további segítséget!

- **Felhívás!** Az Emlékkönyv folytatását tervezzük, de ehhez is anyagi támogatásra van szükségünk! Kérjük, hogy akiknek módjában áll, tegyenek az Egyesület részére külön megajánlást e célra! **Nagyon köszönjük!**
- **Belföldi befizetési utalványokat** (egyesületi, alapítványi célokra) az Egyesület küld az igénylőknek, jelentkezési lapot is. Az Alapítvány a befizetésekről az év végén igazolást küld, mely összegek - az érvényes törvény szerint - leírhatók a személyi jövedelemadó alapból. Alapítványi csekket mellékelünk!
- **Tagtoborzás:** Aki tud olyan diáktársunkról, aki még nem tagja az Egyesületnek, értesítse azokat öregdiák közösségünkről és munkánkról. Címüket küldjék el az Egyesület vezetőségének, jelentkezési lapot adunk!
- **Köszönet:** Köszönetet mondunk a "Neusiedler" Szolnoki Papír Rt-nek, hogy ifj. Kurucz Andor közbenjárására egy paletta papírányagot ajándékozott Egyesületünk részére, a kiadványok nyomtatásához.

• **2001. évi programok:** (G: Gödöllőn, B: Budapesten)

Elnökségi ülés (G):	február	Szent Norbert ünnep Kassán:	június 9.
Érettségizők szalagavatója (G):	február 10.	Évzáró Te Deum (G):	június 24.
Március idusa ünnepség (G):	március	Öregdiák-találkozó Váradon:	augusztus
Teleki-sírnál koszorúzás (G):	április 1.	Évnyitó Veni Sancte (G):	augusztus
Választmányi ülés (B):	április	Elnökségi ülés (G):	szeptember
Érettségizők ballagása (G):	május 12.	Választmányi ülés (B):	november
Szent Norbert ünnep (G):	június 2.	Emlékmise elhunytakért (B):	november

Címünk: Gödöllői Premontrei Öregdiákok Egyesülete 2100 Gödöllő, Fácán sor 3. Tel: 28/430-879

Ügymintázás Gödöllőn: az Egyesület címén

Budapest: Dragsits Imre szervező titkár 1023 Bp, Árpád fejedelem u.46. Tel: 335-0017

Mayer László elnökségi tag 1085 Bp, Mária u. 56. Tel: 337-2550

Dr. Polcz Iván főtitkár 1126 Budapest, Fodor u.25. Tel: 395-4703